

РЕШЕНИЕ

№ 2369

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 13.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9825** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 ДОПК.

Образувано е по жалба, подадена от М. Аделстен О., гражданин на Д., чрез адв. У., срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 1194-15-8#3/27.05.2022г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП - С., потвърдено с Решение № 17/20.09.2022г. на директора на ТД на НАП – С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспорения акт. Твърди се, че в решението не са изложени каквито и да е мотиви, които да обосновават постановения отказ. Липсва обсъждане на представените с искането за издаване на удостоверение документи, както и дали жалбоподателят отговаря на конкретните изисквания на чл. 4, ал. 1 ЗДДФЛ. Сочи се, че този порок на акта не може да бъде saniран, чрез излагането на мотиви в решението на директора на ТД на НАП С.. Изложени са доводи за наличие на основание за издаване на удостоверение за местно лице за 2021 г. на датския гражданин, тъй като отговаря на изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 1 и т. 4 ЗДДФЛ: Същият има постоянен адрес на територията на страната, който се установява от представеното удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС №[ЕИК]/16.08.2021 г. Центърът на жизнените интереси на М. Аделстен Олстен е свързан с Република България. Той няма сключен брак и няма деца, живее самостоятелно в България. От месец юни 2021 г. не живее в Кралство Д. и не разполага с имущество там, като всичките му жизнени интереси са свързани с България. Има адрес на местоживеене в България, а единствените му източници на доход за 2021 г. и 2022 г. са от България под формата на изплатени възнаграждения

като управител от българското дружество „Еърпорт енд Туризм Риъл Естейт Консултинг“ ЕООД, което притежава като едноличен собственик и управлява в качеството му на управител. Не разполага с придобити доходи от страни извън България. За 2021 г. е подал годишна данъчна декларация в Република България за придобитите му доходи с вх. номер 2211И113617/21.03.2022 г. Оспорен е изводът на горестоящия административен орган, че следва да бъде даден превес на личните интереси на жалбоподателя спрямо икономическите му интереси.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателят, представляван от адв. У., моли съда да отмени оспореното решение. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - инспектор по приходите при ТД на НАП - С., чрез процесуален представител юрк. Н., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че с Решение № 3/21.03.2022 г. на директора на ТД на НАП С. е оставена без уважение жалба, подадена от О. М. Аделстен (OLSEN M. ADELSTEN), ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. №2204И0331910/31.01.2022 г. за 2021 г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП С.. Решението не е обжалвано съдебен ред. Съгласно изложеното в решението на директора на ТД на НАП С., Решение № 3/21.03.2022 г. е издадено по подадено искане вх. №2204И0331910/18.01.2022 г. по описа на ТД на НАП С. за издаване на удостоверение за местно лице от О. М. Аделстен за 2021 г.

М. Аделстен О. е подадал искане за издаване на удостоверение за местно лице вх. № 2211И0124039/26.04.2022 г. по описа на ТД на НАП С., с което е поискал да му бъде издадено удостоверение за местно лице за 2021 г., което да послужи в Испания.

На 03.05.2022 г. по електронен път до чуждия гражданин е изпратено искане за предоставяне на документи и информация от задължено лице с изх. № 11 94-15-8/03.05.2022 г., връчено на 10.05.2022 г. На 25.05.2022 г. по електронен път М. Аделстен О. е представил обяснителна записка и е приложил документи с вх. № 11 94-15-8# 1/25.05.2022 г.

В представените писмени обяснения жалбоподателят е заявил, че към момента няма сключен брак и няма деца. Живее самостоятелно в Република България. От месец юни 2021 г. не живее в Кралство Д. и не разполага с имущество там. Считано от този момент живее само и единствено в България и всичките му жизнени интереси са свързани с тази държава. Адресът на местоживеене в България е [населено място], Център, [улица], ап. 31, като е приложен договор за наем на имота. Единствените му източници на доход за 2021 г. и 2022 г. са от България под формата на изплатени възнаграждения като управител от дружество, което притежава и управлява. Не разполага с придобити доходи от страни извън България. През 2021 г и 2022 г. не е осъществявал трудова, стопанска или професионална дейност в Кралство Д.. За 2021 г. е подал годишна данъчна декларация в Република България за придобитите доходи. Към писмените обяснения са приложени следните документи: банкови извлечения, платежни нареждания за плащане на наем, банкови извлечения за плащания на ПОС в България, договор за наем, фишове за заплати, документ за продължително пребиваване в Република България, издаден на 07.06.2021 г., документ за продължително пребиваване в Република България, издаден на 16.08.2021 г.

С обжалваното в настоящото производство Решение изх. № 1194-15-8#3/27.05.2022 г. за 2021 г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП – С., е отказано издаване на удостоверение за местно лице на М. Аделстен О. за 2021 г. Административният орган е констатирал, че по подадено от чуждия гражданин искане вх. № 2204И0331910/18.01.2022 г. е издадено Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. №2204И0331910/31.01.2022 г. за 2021 г., жалбата срещу което е оставена без уважение с Решение №3/21.03.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Приел е, че не са налице основания за издаване на удостоверение за местно лице за 2021 г., тъй като към момента не са установени различни факти и обстоятелства и не са предоставени други документи, констатирани с Решение №3/21.03.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

С Решение № 17/20.09.2022г. на директора на ТД на НАП – С. е оставена без уважение жалба вх. №94-М-811/07.09.2022 г. по описа ТД на НАП С., подадена от О. М. Аделстен срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. №1194-15-8#3/27.05.2022 г. за 2021 г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП С.. Горестоящият орган е приел, че за да бъде определено физическо лице като местно лице следва да отговаря на предвидените в чл. 4, ал. 1 ЗДДФЛ критерии, които са дадени алтернативно и е достатъчно лицето да отговаря на поне един от тях, за да може да се определи като местно за Република България. Позовал се е на предвиденото в чл. 4, ал. 5 от с.з. изключение - не е местно физическо лице лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната. Констатирано е, че лицето има издадено Удостоверение от 07.06.2021 г. за продължително пребиваване в България, с деклариран адрес - [населено място], [улица], ап. 31, но е прието, че не е представило доказателства, че има постоянен адрес в България съгласно изискването на чл. 61а, ал. 5 от Закона за българските лични документи. Въз основа на представените доказателства е прието, че не може да бъде направен извод, че чужденецът е пребивавал България повече от 183 дни за 12-месечен период. Посочено е, че макар да осъществява трудова дейност на територията на България, конкретно за 2021 г. лицето е осигурявано само за 2 месеца през цялата година, т. е. е осъществявало дейност само 2 месеца. Формиран е извод, че центърът на жизнените интереси на О. М. Аделстен не се намира в България. В тази връзка е посочено, че няма данни учреденото от лицето търговско дружество да е осъществявало дейност, да е имало наети работници или служители, доколкото за период от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. от същото не са подавани данъчни декларации.

Установява се, че на жалбоподателя са издадени разрешения за продължително пребиваване на територията на България от 07.06.2021 г. и от 16.08.2021 г., със срок на валидност до 02.06.2026 г. В издадените му документи за продължително пребиваване е посочен адрес: [населено място], [улица], ап. 31.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 95, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма. Основателно е възражението на жалбоподателя за липса на конкретни фактически установявания и мотиви за постановения отказ. Административният орган не е обсъдил представените документи в хода на административното производство и

не е мотивирал извода си, че лицето не отговаря на изискванията на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ. Вместо това се е позовал на предходно решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице на жалбоподателя. Независимо от това, в случая, този порок на акта не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като подробни фактически и правни изводи са изложени от горестоящия орган в решение № 17/20.09.2022 г. Съобразно чл. 97, ал. 1 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, когато горестоящият орган отхвърли жалбата или протеста, мотивите за това решение се смятат за част от мотивите на административния акт. В случая, както изрично се отбелязва и в жалбата, в решението на директора на ТД на НАП С. са обсъдени събраните в хода на административното производство доказателства и са изложени обстоятелни мотиви, обосноваващи оспорения отказ. Поради това следва да се приеме, че оспореният акт е мотивиран, а при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В случая административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя искане за издаване на удостоверение за местно лице за 2021 г., което да послужи пред Испания. Критериите, според които едно физическо лице може да се определи като местно /без оглед на неговото гражданство/ са регламентирани с чл. 4, ал. 1 ЗДДФЛ: 1. което има постоянен адрес в България, или 2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или 4. чийто център на жизненни интереси се намира в България. Посочените предпоставки са алтернативно предвидени, но с разпоредбата на чл. 4, ал. 5 ЗДДФЛ е регламентирано изключение от приложението на чл. 4, ал. 1, т. 1 - не е местно физическо лице лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната.

В разглеждания случай жалбоподателят твърди, че отговаря на критериите, предвидени с чл. 4, ал. 1, т. 1 и т. 4 ЗДДФЛ, тъй като има постоянен адрес на територията на страната, където осъществява търговска дейност. Няма семейство и не разполага с имущество на територията на други държави, поради което центърът на жизнените му интереси се намира в страната.

Съгласно § 1, т. 3 от ДР на Закона за българските лични документи /ЗБЛД/, приложим на основание § 1, т. 2 от ДР на ЗДДФЛ, "постоянен адрес" е адресът в населено място на територията на Република България, където гражданинът е вписан в регистъра на населението. По делото не се спори, че в издадените на жалбоподателя документи за продължително пребиваване е посочен адрес: [населено място], [улица], ап. 31. Тези документи обаче не представляват самостоятелно доказателство, че посоченият адрес е постоянен по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗБЛД вр. § 1, т. 2 от ДР на ЗДДФЛ, доколкото лицето не е ангажирало доказателства, че е вписано в регистъра на населението в [населено място] с посочения адрес. В тази връзка следва да се посочи, че в документите за постоянно пребиваване не е посочено, че отразеният адрес е постоянен за чужденеца. Същевременно, по делото не са ангажирани доказателства във връзка с твърдението, че жалбоподателят има постоянен адрес в [населено място], поради което следва да се приеме, че спрямо него не е налице критерият по чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗДДФЛ.

За целите на ал. 1, т. 4 разпоредбата на чл. 4, ал. 4 ЗДДФЛ предвижда, че центърът на

жизнените интереси се намира в България, когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си. В случая жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърдението си, че през 2021 г. центърът на жизнените му интереси се е намирал в България. Както изрично е посочено в жалбата, О. Аделстен няма семейство и не притежава собствено имущество на територията на страната. Видно е от данните, заявени в искането за издаване на процесното удостоверение за местно лице, че през 2021 г. в значителни периоди от време той е бил извън територията на България. Същевременно от представените по делото доказателства - подадената годишна данъчна декларация за 2021 г., фишове за получено трудово възнаграждение и справка – данни за осигуряването, издадена от ТД на НАП С., е видно, че жалбоподателят е получил доходи, съответно се е осигурявал в България единствено през м. 10 и м. 11 2021 г. Не са ангажирани и доказателства, че през процесната 2021 г. управляваното от чуждия гражданин дружество, регистрирано в България, е осъществявало икономическа дейност. При тези обстоятелства обосноваването и правилното се явява изводът на административния орган, че в случая не е установено по категоричен начин, че центърът на жизнените интереси на лицето е в страната. Напротив, както бе посочено по-горе в решението, жалбоподателят не е имал семейство и собственост на територията на страната, през 2021 г. е упражнявал трудова дейност и се е осигурявал единствено през м. 10 и м. 11 2021 г., от което следва, че през процесната година интересите на лицето не са били тясно свързани с България.

Както правилно е установил и директорът на ТД на НАП С., спрямо жалбоподателя не са налице и предпоставките по чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДФЛ, осъществяването на които не се и твърди от лицето.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспореният отказ за издаване на удостоверение за местно лице за 2021 г. е издаден при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на ТД на НАП С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административният съд-С.-град, 3 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от М. Аделстен О., гражданин на Д., срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. No 1194-15-8#3/27.05.2022г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП - С., потвърдено с Решение № 17/20.09.2022г. на директора на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА М. Аделстен О., гражданин на Д., [дата на раждане] , да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия:

